

Молодий комунар

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 25 (1817)

ВІВТОРІК, 26 лютого 1974 року

Ціна 2 коп.

РАПОРТ З'ІЗДОВІ

Комсомольці Леонід Олексійко та Володимир Кузнецов, ставши на трудову вахту на честь XXII з'їзду ЛКСМУ України та XVII з'їзду ВЛКСМ, добиваються високих трудових показників. Комсомольсько-молодіжний колектив авторемонтної майстерні (групокомсорт Володимир Макаренко), де вони працюють, ремонт автомашин проводить якісно, у стислі строки.

Уже на 70 процентів виконали виробничі завдання першого кварталу члени комсомольсько-молодіжного колективу авторемонтної майстерні (групокомсорт Григорій Горбенко).

Вчора на комсомольських зборах обидва колективи прийняли вітального листа на адресу XXII з'їзду ЛКСМУ України. Рапортували з'їздові про дострокове завершення ви-

**трудові
звернення
з'їздам
комсомолу**

робничого плану за лютий.

М. ЛЕОНТЬЄВ,
заступник секретаря комсомольської організації колгоспу імені Калініна Новгородківського району.

Принциповим, енергійним робітником зарекомендував себе в Червонокам'янському відділенні «Сільгосптехніка» Олександрівського району Микола Романенко. Він працює тут кранівником вже чотирі роки. Товариші обрали його заступником секретаря комсомольської організації відділення. Громадські доручення — не завада в праці, якщо людина керується свідомим ставленням до своїх обов'язків. Як і завжди, Микола своєчасно підвозить до робочих місць необхідний матеріал, встигає відвантажувати контейнери з готовою продукцією. Норму виробітку щодня виконує на 125-130 процентів.

На фото: Микола РОМАНЕНКО.
Фото М. ПАЛЬЧИКА.

УПЕВНЕНІ: ВИКОНАЄМО!

Добровеличківка. Молодь району на передз'їздівській вахті.

На зборах комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Ульянова в обговоренні Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу групокомсорт Володимир Воробйов підкреслив важливість ініціативи «100 на 100».

Петро Вансович, ланковий механізованої ланки, зобов'язався разом з товаришами виростити на площі 100 гектарів 100-центнерний урожай кукурудзи. Комсомольці гаряче підтримали і другого ланкового Івана Богдана, який вирішив не відстати від Петра Вансовича. Тож до зустрічі XXII з'їзду ЛКСМУ України дві механізовані ланки в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді ульяновців взяли відповідальне завдання, яке визначає основний напрямок їх роботи у найближчому році п'ятиріччя.

Молодий механізатор Петро Ковалюк з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС покладає великі надії на друзів з своєї механізованої ланки. Більшість серед них — комсомольці і молодь, ініціатив-

ні, дружні хлопці. Тому й підтримали свого ланкового на зборах, вирішили також добитися на кожному з ста гектарів урожаю качаннстої не менше, ніж по сто центнерів. Свої високі зобов'язання вони присвятили XXII з'їзду комсомолу України.

В локомотивному депо станції Помічна живуть подіїми сьогодишнього дня. Комсомольсько-молодіжна колона, яку очолює делегат XXIV з'їзду КПРС Володимир Крохмаль, зобов'язалась в дні роботи XXII з'їзду ЛКСМУ України працювати на зекономленій електроенергії. Упевненість в тому, що залізничники зуміють домогтись цього, підтвердила їх успіхами в минулому році, план якого вони виконали ще в серпні, до Дня залізничника. Відтоді й трудяться в рахунок нинішнього, 1974-го. А стимулом до плідної праці стали нові підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті комсомольсько-молодіжною колоною.

А. МИХАЙЛІВ.

ІДЕ ДВОМІСЯЧНИК
ПО ЗБОРУ
МЕТАЛОБРУХТУ

КОЛОНА ГОТУЄТЬСЯ В РЕЙС

Місяць тому з міста Знам'янки до Кіровограда відправилась колона із 18 грузовиків. У кузовах лежав цінний вантаж, якого з нетерпінням чекають металурги — 41 тону металевих брухтів. Завідуючий відділом комсомольських організацій міському комсомолу Олександр Шевченко, який очолює колону, в своєму записнику того дня зробив перші підрахунки. Найбільше відзначились комсомольці і молодь Знам'янського щебеневого заводу, які відвантажили 3,9 тону брухту, Знам'янського локомотивного депо — 3 тону, Знам'янського вагонного депо — 2,8 тону, колгоспу імені Леніна — 2,6 тону.

Зараз у районі готується до відправки ще одна колона з металобрухтом.

О. ЦИМА.

ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦІВ

Нові форми заохочення учасників соціалістичного змагання в межах району запровадять у цьому році Знам'янський міський комсомол. Вперше переможців в соціалістичному змаганні серед молодих доярок, який раніше інших отримав по 4 тисячі кілограмів молока від кожної корови, буде нагороджений призом міському комсомолу «Перший чотиритисячний район». Для молодих комбайнерів, які добувають найвищих об'ємів під час жнив, астановлено приз імені Героя Соціалістичної Праці, бригадира комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Леніна Семена Карповича Овчаренка.

О. ШЕВЧЕНКО,
зав. відділом комсомольських організацій Знам'янського міського комсомолу.

**НА
ПРИЗ
ГАЗЕТИ
3000
"МК"
ПЕРШІЙ
ТРИТІСЯЧНИЦІ
КІРОВОГРАДЩИНИ**

ПІДСУМКИ ПІДБИТО, ЗМАГАННЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

- ПРИЗ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» У ОЛЬГИ КОЗАЧЕНКО.
- НОВІ УМОВИ ЗМАГАННЯ: НЕ НИЖЧЕ 3500!
- ІМЕНА ЗНАЙОМІ І НЕЗНАЙОМІ.

БЛИЗЬКО півтори тисячі молодих майстрів машинного доїння брали участь у конкурсі на приз газети «Молодий комунар» «Першій тритисячній Кіровоградщині». Переймаючи передовий досвід, навчаючись у старших товаришів, більшість з них стала майстрами високих надій. Понад 160 молодих доярок перейшли тритисячний рубіж, одиннадцять — Ольга Козаченко, Світлана Павелко, Валентина Славєтинська, Надія Вацюк, Ольга Чик, Валентина Парахонько, Галина Смічко, Ірина Вітряк, Надія Тетеріна, Марія Дзіна, Марія Манаша — чотиритисячний. Багато молодих доярок за успіхи в роботі нагороджені орденами і медалями. Ольга Козаченко, Світлана Павелко, Валентина Парахонько, Надія Тете-

ріна — орденом Трудового Червоного Прапора. Володаркою перехідного призу «Першій тритисячній Кіровоградщині» і цінного подарунка — іменної кришталевої вази стала комсомолка із Несватківського відділку радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району Ольга Козаченко, яка наблизила за рік на кожну корову по 4538 кілограмів молока. Володарками іменних кришталевих ваз стали також доярки із Новоукраїнського району — Світлана Павелко (колгосп імені Жданова) та Валентина Славєтинська (колгосп «Дружба»), які зайняли відповідно друге і третє місця. ПІДСУМКИ змагання серед молодих доярок Кіровоградщини у третьому, вирішальному році

п'ятиріччя підбито. І цінні змагання за тритисячній надрі пабирає ще ширшого розмаху. З метою залучення молодих майстрів машинного доїння до Всесоюзного соціалістичного змагання за дострокове виконання планів четвертого, визначального року п'ятиріччя, редакція газети «Молодий комунар» вносить поправку до умов конкурсу на приз «Першій тритисячній Кіровоградщині». Переможцем у змаганні стане доярка віком до 30 років, яка від закріпленої групи корів одержить найвищий надрі (не нижче 3500 кілограмів).

Включившись у боротьбу за приз, за січень та дві декади лютого наблизили кілограмів молока: Надія Говорун — колгосп імені Ульянова Головинського району — 632; Олена Слабка — кол-

госп «Дніпро» Онуфріївського району — 615; Марія Дзіна — колгосп імені Чапаєва Добровеличківського району — 602; Валентина Чорна — колгосп імені Ульянова Олександрівського району — 595; Антоніна Лавецька — колгосп «Дніпро» Онуфріївського району — 588; Галина Липкань — колгосп імені Фрунзе Новоукраїнського району — 575; Надія Костиченко — колгосп «Шляхом Леніна» Онуфріївського району — 563; Марія Туренко — колгосп «Путь Ильича» Знам'янського району — 557; Ганна Починок — колгосп «Зоря комунізму» Головинського району — 556; Галина Васильєва — радгосп «Репродуктор» Кіровоградського району — 533.

ЛИШЕ імена трьох із цього списку відомі широкому колу читачів: Валентина Чорної — першого володаря призу, Марії Дзіни та Надії Говорун. Імена інших молодих доярок до списку занесені вперше.

Як видно із результатів, молоді майстри машинного доїння взяли у січні і лютому хороший розгін. Високих надій вам у четвертому, визначальному році п'ятиріччя!

ДЕЛЕГАТ З'ЇЗДУ

ЗНАЙОМСТВО з Мілею Дудиник відбулося спочатку заочно. В міському комсомолу тоді не без гордості сказали, що молода свинарка має урядову нагороду. Почуття зрозумілі. Не приховуєш — минають хлопці й дівчата цю галузь тваринництва. Хоч можуть з успіхом оволодіти секретами виробництва свинини. І довела це чи не вперше в районі двадцятидворічна комсомолка з колгоспу імені Леніна Меланія Дудиник. В міському належно оцінили її успіх.

А в тваринницькому комплексі свинотоварної ферми села Суботці той день почався незвично. За розпорядком всі з'явилися на роботу вчасно. Тільки настрій був не буденний: пожвавлення, усмішки, радість. Кожен поспішав у відгодівельний корпус, де вже чулися ширі вітання, поздоровлення.

Газета ще зранку повідомила про нагородження великої групи працівників сільського господарства області. Серед них односельчани знайшли і ім'я своєї землячки Меланії Дудиник.

Першу нагороду мала вона одержати — медаль «За трудову відзнаку».

— Щаслива ти, Мілею, — щиро сказала Надія Артеміївна Пророк. — За три роки вже таке визнання. Тепер нам на тебе рівнятися.

Ці слова старшого товариша по роботі

свинкам однаково дісталося, і як в кілька рухів вичистить станок... І коли одного дня з ферми пішли одночасно, Міля по-справжньому раділа: прийшло задоволення своєю роботою і, чого таїти, задоволення була трішечки собою.

Якось в Будинку культури демонстрували фільм «Свинарка і пастух». Міля теж пішла подивитися кінострічку. Перед очима мінлися картини: то колгоспна свинотоварна ферма, то гірський пасовище, то сто-

ПОРУЧ З ХОРОШИМИ ЛЮДЬМИ

особливо схвилювали. Хороша дружба зв'язує обох. Коли прийшла на ферму, робочі місця її, Мілі, і Надії Артеміївни були поруч. Разом починали робочий день. Дивилися дівчина — у напарниці вже й прибрано, й лопхи нагородовані, а у неї — роботи й роботи. Від досади іноді аж до сліз доходило. Правда, їх ніхто не бачив. «І заздрила ж я Надії Артеміївні! — зізнається зараз. — Я ж молодша, сили більше. Просто сором: ніби й не лічусь...». Вона вже й додому піде, а я все пораноюсь».

І тільки одного не врахувала Міля. У молодості в селі, в горішня — необхідні якості для роботи. Та бракує досвіду. Саме того вміння, коли стаєш вимогливим контролером свого часу, своїх рухів, розраховуєш до хвилини робочий день. Заздрість до старшої подруги, її спритності і вправності, викликала бажання будь-що стати такою ж. Саме той випадок, про який у відомій пісні співають: «Заздрість буває білою», вкладаючи в епітет «білою» найкращі стремління, викликані цим почуттям.

ТЕПЕР молода свинарка уважно стала придивлятися до того, як все ладно виходить у Надії Артеміївни. Вже не поспішала так, що аж з рук все валиться. Ловила себе, що, ці-ні, та й поглядає, як та і корм розгорне в кориті, щоб всім під-

лясти, де зустрічаються герої фільму. «Тя поцікавило, — думала Міля про себе в третій особі, — мама працювала на такій фермі, як оце показують: ручна роздача кормів, корзини гною поперед себе, сварки за кожен кілограм кормів... Щоправда, довелось і їй в лантусі на плечах носити корми, та то було так недовго, тільки поки в новому корпусі не пустили по рейках автоматизовані кормороздавачі».

Як в кінематографі пропливали і картини свого життя. Ще так мало встигла — думалось, — школа, робота... Можливо й мало, та зараз Міля вивисна, що інакше і не могло скластися її життя. І батько, і мати — вже ветерани тваринництва. Батько, Михайло Семенович Миколаєнко, і зараз очолює комплекс свинотоварної ферми, мати багато років теж вирощувала свиней (важка хвороба змусила залишити роботу). Це вони прищепили їй повагу до своєї нелегкої праці ще з дитинства, з шкільних років. Після закінчення школи на сімейній раді вирішили, що дівчина піде шляхом бабусі і стане швачкою. З волі батьків поїхала в обласний центр, закінчила курси закріпників, і вже в ательє шила сукні та костюми. А потім одного разу в свій черговий приїзд додому умовила батька взяти її на ферму.

ЦЕ БУЛО три роки тому. Старші товариші зрозуміли її: буває в людини, коли покликання бере гору над всім, і тоді підходять на задній план будь-які переваги і звичи. І поталанило третьому вже в сім'ї Миколаєнків твариннику. Поруч були хороші люди, що й досвід не приховували від наймолодшої свинарки, а то й так допомагали. В минулому році Міля Дудиник вперше обійшла у змаганні кавалера ордену Трудового Червоного Прапора Надію Артеміївну Пророк, свою вчительку і першу порадилицю. При плані 420 грамів приросту живої ваги щодоби від кожного поросяти на відгодівлі вона добила 510 грамів. І на всій фермі молода свинарка встановила рекорд року. Вона найбільше здала м'яса в живій вазі — 2400 центнерів.

На столі Статут і Програма КПРС. Міля подовгу зупиняється на параграфах і розділах — незабаром у неї кінчається кандидатський строк в члені Комуністичної партії Радянського Союзу. Коли комуністи — завідувачий відгодівельної групи комплексу Анатолій Іванович Мельниченко і фуражир Іван Семенович Сулима давали їй рекомендації, сказали просто: «Хорошого роду ти, Мілею, трудового. Ми віримо в тебе».

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

с. Суботці
Знам'янського району.

На фото: М. ДУДИНИК.

Фото Б. ВІТОХІНА.

У КОМСОМОЛЬСЬКОМУ ЛЕКТОРІЇ

При міському Палаці культури імені Компаніця, що в місті Кіровограді, працює комсомольсько-молодіжний лекторій «Вчистись, працювати і боротись по Леніну», присвячений п'ятдесятиріччю присвоєння комсомо-

лу імені Володимира Ілліча Леніна. Перед юнаками і дівчатами міста виступають з лекціями керівники партійні, радянські та комсомольські працівники.

19 лютого відбулося чергове заняття лекторію.

Молодь прослухала лекцію «Зовнішнь-політична діяльність КПРС по здійсненню рішень XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу та втілення в життя Програми миру». З нею виступив керівник лекторської групи обкому Компартії України М. О. Гавриленко.

ВІД АБІТУРІЄНТА
ДО СПЕЦІАЛІСТА

● Вуз і комсомол

Яким повинен бути запас почуттів і знань, пасічності пасивним життя і невичерпним серце вчителя, щоб зуміти на довгі роки зберігти молодість душі, здатність вестися за собою людей. Щороку з шкільного педагогічного інституту десятки юнаків та дівчат. І знову й знову перед вузом постає відповідальне завдання: за 4-5 студентських років підготувати й виховати висококваліфікованого спеціаліста, переконаного борця за справу Комуністичної партії.

«З перших днів у вузі — боротьба за знання», — такий девіз комсомольців-студентів нашого інституту, протягом усіх років павчання. Виконати його на практиці допомагає комітет комсомолу. І треба сказати: у цьому комсомольська організація разом з педагогічним колективом добилася непоганих успіхів. В колективі панує атмосфера творчості, підвищеного інтересу до знань, принципності й діловитості. 63 комсомольських груп навчаються без невиконаних, збільшилось число відмінників. Досягається цей результат цілим комплексом заходів, цілеспрямованих заходів. Вже перед прийомом до вузу комітет комсомолу знайомить зі своїми майбутніми студентами, щоб відкрити шлях до навчання тільки тим, хто прагне оволодіти вчительською спеціальністю. Цьому сприяє набір за комсомольськими путівками, функціонування підготовчого відділення, робота з абітурієнтами та старшокласниками.

Дуже важливо одразу допомогти тим, хто вперше переступив поріг вузу, зробити все, щоб вони відчули себе повноправними членами колективу. Зустрічі з старшокласниками і випускниками, спеціально розроблені групні заняття, додаткові консультації викладачів та студентів-відмінників — ось далеко не повний перелік форм роботи з новобранцями інституту.

Високі вимоги до радянських спеціалістів сформулював у своєму вступі на Всесоюзному з'їзді студентів Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв. Одна з найголовніших — вимога високої ідейності, переконаності в комуністичних ідеалах, творчого володіння марксистсько-ленінською теорією. Виконання її — важливе завдання вузівського комсомолу. За останні два роки кожен другий студент нашого педінституту став учасником Всесоюзного конкурсу з проблем суспільних наук, історії ВЛКСМ та міжнародного молодіжного руху 10 років з 29, представлених на республіканський тур конкурсу, відзначені дипломами всіх ступенів.

Звичайно, перед нашими студентами стоїть ще чимало нерозв'язаних завдань. Але комсомольська організація активізує всі зусилля на їх вирішення.

В. ЖУСОВА,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна

Думки, відгуки,
рецензії.

У БУДНЯХ
ВЕЛИКИХ
БУДОВ

«В 1927 році на підприємствах Кіровограда профспілкові збори відвідували 40-50 процентів трудящих, а в наступному році — вже 65-70 процентів».

...З кожним роком зростає представництво й активність робітників на профспілкових з'їздах. Так, на VII окружньому з'їзді профспілок Кіровоградщини (травень, 1927 р.) було 18 жінок (12 процентів загальної кількості делегатів), а на VIII (травень, 1928 р.) — 28 (15,5 процентів). Ці дані з історії Кіровоградщини містяться в монографії наукового співробітника Інституту історії Академії наук УРСР Л. Д. ВІТРУКА «Жінки-трудящі в період соціалістичної індустріалізації».

На матеріалах промисловості Української РСР 1926—1932 рр. автор висвітлює боротьбу Комуністичної партії і Радянського уряду за рівноправність жінок з чоловіками в усіх сферах економічного, політичного і громадського життя. Л. Д. Вітрук переконливо доводить, що широкому застосуванню жіночої праці в соціалістичному виробництві сприяло послідовне проведення Радянською владою поліпшення умов праці на підприємствах побутового обслуговування трудящих, розширення мережі дитячих закладів.

Спеціальний розділ монографії присвячено проблемі підвищення рівня освіти і професійної підготовки жінок. Автор показує типовий шлях, яким йшли тисячі трудящих нашої країни в роки реконструкції народного господарства, — шлях від лікнепу до вузу.

Докладно розглядається у книзі проблема, пов'язана з підвищенням освітнього та кваліфікаційного рівня трудящих, — проблема розширення участі жінок в управлінні промисловим виробництвом. Л. Д. Вітрук наводить переконливі факти активної участі трудящих в обговоренні колективних договорів, в раціоналізаторському та винахідницькому русі, в діяльності виробничих нарад.

На основі великого архівного й опублікованого матеріалу автор досліджує питання участі робітниць в суспільно-політичному житті республіки. В 1926—1932 рр. важливе значення мали заходи партії по залученню жінок до виборів у Раді депутатів трудящих, по вихованню жіночого активу, по активізації жінок-депутатів в усіх лавах радянських органів. Наш погляд, варто б ширше висвітлювати діяльність окремих видатних діячок жіночого руху періоду соціалістичної індустріалізації країни. Книга більше виграє від 6, коли б в ній були подані фото та художні ілюстрації.

Рецензоване історичне дослідження написане в популярному стилі, легко сприймається читачем.

Важливо, що в післямові подані цікаві узагальнюючі матеріали про трудові подвиги жінок в період соціалізму. Показано величезні досягнення в культурно-освітньому рівні, охороні материнства і дитинства, в побуті і т. ін. Читач знайде тут і відомості про використання в державних соціалістичних підприємствах досвіду Радянського Союзу в розв'язанні жіночого питання.

Книга стане в пригоді вчителям, викладачам технікумів і вузів; студентам, пропагандистам, для всіх, хто цікавиться історією боротьби КПРС за фактичну рівноправність жінок.

В. БРАНИЦЬКИЙ,
кандидат історичних наук

НАПРИКІНЦІ 1917 року над Єлисаветградом нависла загроза контрреволюційного заколоту. В місті й повіті гайдамаки готувалися до збройного виступу і арешту ревкомів. Більшовики організували Червону гвардію, яка налічувала у своїх лавах понад шістьсот бійців, в основному робітників заводу Ельворті.

АРСЕНАЛ
ЧЕРВОНОЇ
ГВАРДІЇ

Був розроблений план ліквідації заколоту, а також вибраний штаб червоної гвардії. До його складу увійшли комуністи М. Х. Чернишов, Д. Д. Божор, К. І. Крадожон, М. Т. Гуляницький та інші.

У червоногвардійців не вистачало зброї. Та незабаром військово-револю-

ційний комітет розв'язав і це питання. Робітники заводу Замуленко, Варфоломів, Безверхий та Приходько захопили на станції кілька вагонів зі зброєю і подали їх до заводської рампки. Вивантажили близько 200 гвинтівків, 20 револьверів, 10 кулеметів, 6 тридюймових гармат та багато ручних гранат. Цей запас поповнили ще й зі складів кавалерійського училища. Все сховали в приміщенні колишньої заводської їдальні, а дві гармати поставили на подвір'ї заводу. Заводська їдальня і стала першим революційним арсеналом.

28 січня 1918 року червоногвардійці, а також солдати 657 Пруського полку і 9 автомобільної роти розпочали операцію проти гайдамаків. Так звану Українську раду, що засідала в приміщенні Дворянських зборів, червоногвардійці арештували. Друга група вибила з казарм гайдамаків. Заколот було придушено.

Тепер на одному з корпусів заводу «Червона зірка» встановлено меморіальну дошку, на якій викарбувані слова: «Тут розміщувався в 1917 році арсенал Червоної Гвардії міста Єлисаветграда». Вдячні кіровоградці свято бережуть пам'ять про бойові загопи Червоної Гвардії. Одну з вулиць Кіровограда названо Червоногвардійською.

О. ВОЙТОВИЦЬКИЙ,
відповідальний секретар правління обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури.

ПІОНЕРСЬКА СТОРІНКА ВИПУСК 1 (18)

ЗРОСТАЄМО У ПРАЦІ

РАДІСТЬ ЛЮДЯМ

Такий девіз у піонерів нашої дружини. І ми намагаємось виправдати його своїми справами. Щиро раділи піонери дружини, коли дізналися, що республіка здала в засіки держави мільярд пудів українського хліба. Адже в цьому є маленька часточка праці і нас, піонерів. Ми активно допомагали збирати осінні культури в колгоспі імені Кірова, за що одержали подяку від правління.

Радість даруємо ми інвалідам Великої Вітчизняної війни, пенсіонерам, які працювали в рідному колгоспі. Надія Гутник, наприклад, допомагає Марії Петрівні Гутник, а Раїса Сняткова — Надії Іванівні Петренко. Марія Петрівна і Марія Іванівна дуже вдячні дітям, і завжди, коли з'являються ті біля їх будинків, зустрічають їх посмішкою: «Наші помічники прийшли».

Нещодавно в піонерській дружині обговорювалося Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. Після обговорення ми прийняли зобов'язання — зробити свій внесок у виконання колгоспном народногосподарських планів п'ятиріччя. Вирішили вирощувати зелену масу для молодняка великої рогатої худоби, збирати курячий послид, виготовити більше 250 щитів для світозатримання, 162 шпаківні, зібрати 4,5 тону металевого брухту. Всі свої трудові справи піонери дружини імені дівчі Героя Радянського Союзу О. Ю. Мазуренка присвячують 50-річчю з дня присвоєння піонерській та комсомольській організаціям імені В. І. Леніна.

В. РІШНЯК,

учениця восьмого класу Устинівської 8-річної школи.

Я К ТІЛЬКИ ви переступите поріг нашого класу і поцікавитесь заповідною мрією піонерів загону, то почнете одностайну відповідь: «Побувати влітку цього року в місті Волгограді». Запитаєте, чому у Волгограді? Там буде зліт піонерських загонів імені Гулі Корольової. А ми вже третій рік носимо ім'я цієї мужньої героїні.

Про зліт повідомив наш старший товариш Є. А. Батхін, працівник редакції газети «Дніпровські вогні». Свого часу Євген Андрійович воював в одній частині з Гулею Корольовою. Багато цікавого розповів він про неї, про її щирі

листи з фронту. На початку цього навчального року Євген Андрійович пообіцяв нам організувати поїздку до Волго-

РОЗПОВІМ ПРО ГУЛЮ КОРОЛЬОВУ

града у тому випадку, якщо ми не матимемо жодного нестигаючого і виберемо звання правофлангового загону.

І вже на кінець першого півріччя в загоні була повна успішність. Це тому, що ми добре налагодили роботу ла-

нок, змагання між ними, на славу працює «пост всеобучу». А ще у нас кожен піонер — гуртківець. І хоч ми тільки п'ятикласники, але вже брали участь у декаді хімії. Допомогала нам загонна вожата Люба Писаренко.

Дуже хочеться побувати у Волгограді. По-знайомитись з новими друзями, поділитись розповідями про наш загін, його справи. І ми віримо в те, що обов'язково відвідаємо місто на Волзі.

Т. ГОРОВА,

голова ради загону імені Гулі Корольової СШ № 3 міста Світловодська.

Коли в Хмельській восьмирічній Маловисіпського районі заходить мова про успішність, за приклад незмінно ставлять шестикласників. У них немає двійчонків, багато відмінників. І дисципліна в класі зразкова. По всіх показниках піонерський загін імені В. Терешкової правофланговий у своїй дружині.

На фото: шестикласники на уроці фізики. Цього дня в журналі успішності з'явилися чергові «четвірки» й «п'ятірки».

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Погляд у природу

СИНІЧКИ

Зима прийшла за два тижні до нового року. За ніч випало стільки пухнастого снігу, що довелося прокладати доріжки. Але людям не страшно ні сніг, ні мороз. А ось пташкам — важко.

Кожної зими я вішаю годівничку перед своїм вікном. І мені здається, що до неї прилітають одні й ті ж синички. Я спостерігаю за ними із вікна.

Ось на гілку сіла одна. Уважно дивляється і, напевно, бачить насіннячко і крихітку хліба. Хитра! Вибирає, що посмачніш!

Ось синичка злетіла з гілки, швидко схопила одну насінничку у свій маленький дзьобик і взялася за роботу. Старанно добуває смачне зернятко і лукаво поглядає на вікно.

Я ховаюсь за фіранку і радію: як вона апетитно їсть!

Горобці також прилітають до вікна, розсідаються на гілках сливи, але на годівничку сідати не наважуються. Можливо, думають, що це не для них приготовлено?

Л. ВАЩЕНКО,

учениця 5 «Б» класу Добровеличківської середньої школи.

ЮНІ ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

НАША ПІСНЯ—ПРО МИР!

В лютому юні піонери нашої Батьківщини відзначають день антифашиста. В його ході вони вшановують пам'ять тих, хто віддав своє життя у боротьбі з найлютішим ворогом людства.

У всіх класах нашої школи піонери та комсомольці провели бесіди про юних патріотів Іспанії, Франції, Чилі, нашої Батьківщини, слухали й співали пісні про мир, декламували вірші.

Всі принесли клятву — бути гідними пам'яті борців проти фашизму!

В. МОРОЗЮК,

учениця 7 «В» класу середньої школи № 2 міста Новомиргорода.

30 років тому шепетівський партизан Валя Котика здійснив свій подвиг. Указом Президії Верховної Ради СРСР відважному піонеру присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Для багатьох поколінь хлопчиків і дівчаток з червоними галстуками на грудях, життя Валі стало зразком. Його біографію вивчають тисячі юних левинців. Його ім'я посягає сотні піонерських дружин і загонів. Сьогодні ми розповідаємо про один з них — загін імені Валі Котика, що в Успенській середній школі Онуфріївського району.

Минулого року ми писали твір про Валю Котика. То був незабутній день у нашому житті. Кожен ніби відчував себе наодинці з своїм ровесником-героєм, кожен давав йому відповідь: чого досяг у житті? На що здатен? Як поведеться в місці Валі?

Ці питання хвилюють нас і сьогодні. Адже загін наш носить ім'я піонера-героя. І в усьому ми намагаємось бути схожими на нього. А для цього потрібно добре вчитися, брати активну участь у громадському житті, хороше вести себе на уроках.

Загін наш невеликий, але дружний. Особливо з'єднав нас збір дружнини, якому передувала анкета: «Чи дружний я ти клас? Що слід зробити, щоб він був таким?». Скільки цікавих відповідей почули ми тоді! Після цього стади частіше бувають разом. Ходили в кіно, у ліжний похід.

А ще здружують нас цікаві справи. Їх — чимало. Нещодавно надійшов у загін лист. «Допоможіть розшукати брата...». З того дня ми активно

включилися в пошук могили воїна, який загинув у роки війни в наших краях. Старанно готувалися до огляду піонерської пісні, який приурочено до Дня Радянської Армії. Збира-

У загоні проходить змагання між ланками. Яка буде кращою: перша — Люди Орел, друга — Михайла Стукала, чи третя — Олі Пилипас? Це захоплює всіх. Підбиваючи підсумки, враховуємо успіхи в навчанні, поведінці, у проведенні цікавих заходів. Але конкуренція зовсім не роз'єднує нас, а, навпаки, здружує. Приміром, отримав хтось двійку, і ми всім загonom беремось допомогти її випра-

ЕСТАФЕТА ПОДВИГУ

БУТИ СХОЖИМ НА ГЕРОЯ

ли макулатуру і металобрухт.

Не забуваємо і про своїх підшефних. Вони в нас різні: старші й молодші. Старші — колгоспні пенсіонери Т. Я. Гордієнко і Т. Я. Таладлон, їм ми допомагаємо по господарству. Молодші — ювенята з другого класу. Цих веселих малюків ми онікаємо з перших їх кроків у школі. Проводимо разом свята, читаємо книги, цікавимося їх навчанням і поведінкою, розповсюджуємо серед них літературу.

Багато порад дали нам вожаті-десятикласники Наташа Калашникова та Василь Полив'яний.

вяти. Роблять зауваження на уроці піонерів — відповідальність за нього відчуває весь клас. Адже всіх нас єднає одна мета — вибороти звання правофлангового загону нашої дружини. До цього зобов'язує високе звання загону імені Валі Котика.

Л. ІВАНЧЕНКО,

Л. ОРЕЛ,

шестикласниці Успенської середньої школи Онуфріївського району.

Операція «Червоні зорі»

СТОРИНКИ ПРО ОДНОСЕЛЬЧАН

Якось у школі з'явилося оголошення: «Всім піонерським загонам терміново розпочати операцію «Червоні зорі!» Цього сигналу піонери чекали, і тому відразу ж дружно взялися виконувати завдання. Ще раніше ми збирали чимало матеріалів про кожну родину колгоспників у зоні піонерської дії. Знали, де живуть люди героїчних біографій, якими гордяться наше село, записали розповіді про їх життєвий шлях, взяли над ними шефство.

Піонери сьомого класу провели зустріч

з учасником громадянської та Великої Вітчизняної воєни Я. Т. Босим. Він розповідав про створення комсомольської організації в селі, про героїчні події тих років, подарував цікаві фотознімки.

А в день операції ми прикріпили червоні зірки на будинках наших славних односельчан.

Операція закінчилась святом «Люди, які живуть поруч».

Так, є у нашому селі цікаві люди. Їх життя варте наслідування. Тож операція «Червоні зорі» лиш початок великої роботи, яку ми розпочали для того, аби знати все про людей, що живуть поруч.

О. ЧАБАНЕНКО,

член штабу операції «Червоні зорі»
Комишуватської середньої школи
Новоукраїнського району.

ВОЖАТІЯ НАШІ

І ДРУЗИ ПОРУЧ...

Цікавою була та подія! Наша весела юрба прямувала вулицями Олександрії, засипаючи питаннями Людмилу і Анатолія. А вони так цікаво розповідали про рідне місто, про його особливості, що ми зовсім по-іншому дивилися на будівлі, пам'ятники, площі. Дивувались, як багато знають наші вожаті. Здається, зовсім недавно прийшли вони до нас у загін, а ми вже встигли полюбити їх.

Працюють старші друзі на рудоремонтному заводі. Поважають їх на підприємстві за старанність у праці. Ми вже також побували на їх ремонтно-монтажній дільниці. Бачили б ви, який це величезний цех під відкритим небом!

Часто приходять до нас Людмила Зягінна і Анатолій Нагорний. Цікавляться всім, радіють нашим успіхам. Та лиш спробуй «схопити» або не виправити двійку до їх приходу! Такого сорому наживеш у відвертій розмові, що потім про двійку й думати забудеш!

В. ГОРБЕНКО,
піонерка загону імені
Зіни Портнової
школи № 1 м. Олександрії.

КУТОЧОК ПОЕЗІЇ

ЇЖАЧОК

Їжачок, їжачок —
В нього безліч колючок!
Горобці чомусь не в душі:
— Що то в тебе
на колючі?
— Це голки на комірі,
Щоб колоти горобців.
Їжачок, їжачок —
В нього безліч колючок!
Щиглик тут його побачив:
— Чом ти весь в голках,
їжаче?
— А мені їх не постригли.

Ян БЖЕХВА

Щоб колоти нечестних
щиглів.
І в сороки вловити свідків:
— Ти чому це так
наїжився?
— Бо голки мої колючі —
Буде з них виділок куча!
А сорока скаже, скаже:
— Так багато?
Що то значить?
На селі була за хвилью:
— Люди добрі, люди милі!
Двері навстіж відчиняйте
Та виділки розбирайте.

Переклад з польської
Владислав ШЕВЧЕНКО,

Хто твій улюблений письменник? Чому? Коли звернувся з цим запитанням до піонерів, то більшість, напевне, назве твори Гайдара. Як не зробиш п'ятикласник восьмої школи Юра ДЕМЧЕНКО, четвертокласниця першої школи Світлана ДРАЧ та шестикласник п'ятої школи Вахерій ДОЛБНЯ (зліва направо). Ці кіровоградські школярі, як і їх ровесники, взяли активну участь у святкуванні ювілею улюбленого письменника.

Фото В. КОВПАКА.

— Наші перемоги на фронтах закономірні. І тепер мені, учаснику громадянської війни, хочеться нагадати вам слова, з якими Володимир Ілліч Ленін звернувся до червоноармійців, які виступали тоді на Західний фронт. Він говорив: «Хай ваша поведінка відносно поляків там доведе, що ви солдати республікансько-селянської Республіки, що ви йдете до них не як поневолювачі, а як визволителі. Наша місія відносно німецького населення — визвольна, товариші! Ви знаєте, що ми не паязуємо долю німецького народу з долею фашистів. Ніколи цього не було і не буде!»

ВСЕ ПОЛЕ попереду наших частин було порите окопами і щільними, в яких сиділи гітлерівці.

Продовження. Поч. у газетах за 7, 8, 12, 14, 16, 19, 21 та 23 лютого.

ці з «панцерфаустами». Коли танки пішли розгорнутим строєм, то там, тут по броні важких танків «ИС-3» вдарили вибухи. Зернов бачив, як загорілось кілька машин. Танки били з гармат і кулеметів, але знову загорілись дві «тридцятьчетвірки».

Душив запах розпеченої сталі, руді змій вогню звивались у диму танків, що горіли.

— Стій! — кричав Зернов, взявши на деякий час керування на себе. Так дозволялось при необхідності. Зернов з автоматом в руках виліз через командирський люк і сховався за башту. Коли Тайгіних зрозумів його наміри, натиснув на спину Кравченка: «Впереді!». Не все було видно крізь дим механіки-водю, а Зернов зразу ж вдарив із автомата по фаустнику, що з'явився перед танком.

Ілля Гельман
НА УНТЕР-ДЕН-ЛІНДЕН

Потім те ж саме — зліва по борту. Силует з фаустпатроном на плечі. Черга! Ще один гітлерівець навіть не астиг піднятися із окопу.

Танк вискочив із смуги диму. Шлях на околицю Берлінська був вільним. А лейтенант падав повернувшись на 180 градусів — необхідно було доповідати про все командирів рот. Визнали на командира батальйону. Той відразу ж видав дзвінок за різноманітний поворот: ворог міг вдарити по кормі. Але коли Тайгіних доповів, що на його напрямку німці знищені, і розповів, як це було зроблено, той викликав Зернова і наказав прислати по одному бій-

цю від кожної машини сюди, у лісок. Все відбулось швидко, так як це може бути лише в бою. Зернов провів закінчення. П'ятнадцятихвилинне! На танку комбата показав, як найкраще спостереження, який момент відкривати ко-

батальйон вдарив із танкових гармат і кулеметів, але якраз автоматні черги із-за башт дозволили без великих втрат увірватися на вулиці Берлінська. Тут, у вікнах, у під'їздах, підвалах, були фаустники. Проте жоден танк не запалав. В роті

Зернову навіть вдалось подавати із-за башти команди: «Зліва сто метрів — фаустник. Вогонь! Прямо по курсу двадцять метрів. Вогонь!»

В центрі міста біля танка генерал-майор Пласков вистроїв екіпаж.

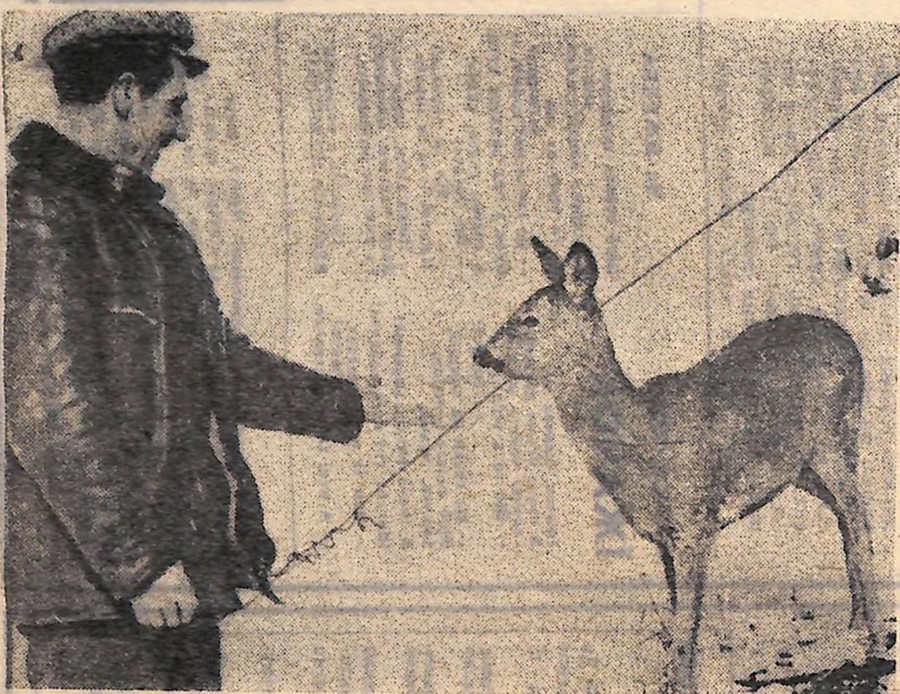
— Які маєте нагороди? — запитував Зернова.

Той доповів.
— Представляю вас до ордена Слави другого ступеню! І можете бути впевнені, що орден у вас на грудях. Та й командир ви чудовий, фронтний. Оформляю документи на звання «молодий лейтенант». Доповім особисто про вас генералу Семену Іллічу Богданову! Це ж здорово! — продовжив далі генерал. — Віднині буде так: перед атакою — п'ятихвилинна артпідготовка, а потім — автоматично на броню. І міф про фаустни — зник. Тайгіних, Кравченко, Кисель навіть розгубились, коли всіх їх

обняв і по черзі поцілував кожного.

Після Півдня — черга за крупним вузлом опору Шпандау. Тут на підступах — противотанкові укріплення, далі — міні поля, за якими дерев'яні і кам'яні стіни. Нарешті — залізобетонні вогневі укріплення. Оборона розрахована на роки. Але затріщала підразом. Повну добу висів над містом відблеск пожеж, чулись вибухи, залесив у суцільний передзвін металевий перебір гусениць. Лейтенанту Тайгіних вдалось першим прорватись до центра міста. «Тридцятьчетвірка», стріляючи на ходу, попрямувала через площу. Та рантом все зупинилось. Із-за прикриття по них вистріляла гармата. Удар прийшовся по мотору. Танк запалав. Вогонь потік у пів шістину. Загорівся один з Сергіїв Тайгіних, запалав комбінезон Едича Кисель. Горів Кравченко. Та й це не було основною бідою. Всі вони потрапили до рук гітлерівців. Есесівці-танкісти вийшли на палаючий танк, хапали обгорілих і тягли на свою броню. Зернов кинувся до товаришів, але його так вдарили чимось металевим, що він втратив свідомість. А гітлерівці кинули на корму «Тигра» Кравченка.

(Далі буде).

ЗВІДКИ НАЗВИ ПТАХІВ?

Іноді замислюєшся, а чому того чи іншого птаха так назвали? І виходить, що птахи багато назв дістали завдяки якимось характерним рисам життя, поведінки чи забарвленню.

Маскуються серед гілок та листя, до дула підкрадалися розбійники-куниці. Вони вже не раз бачили, як до розлогого ісека підлітали якісь сірі птахи. Облизнувшись, заострили лапу в дуло, сподівалися поласувати пташенятками. Але зразу ж висмикнула. А з дула почулося грізне шипіння гадюки, потім з'явилася і сама господарка. Не сподівалися зустріти з таким прозиванням. Куніця миттю зникла у верхов'ї.

А гадюка перестала зивати — зникнула цікавим пташиним оком і закричала «кей-кей-кей». Це крутиголовка їм'ятувала гадюку, щоб відігнати злодія від гнізда. За своєї руки головою та тулубом вона й одержала таку назву.

Навіть у люті морози співає своїх пісень маленька жовтоголова пташка корольок. Звідка вона піднімає мов королю, своє золоте пір'ячко, тому, можливо, й назвали за це її корольком. А неподалік у лісі обстежують дерева, звільняючи їх від шкідників, веселі акробати — повзики. Швидко перебираючи лапками, вони мов новозають по стовбурах дерев.

Біля старих кам'яних будівель, неподалік від води часто можна побачити пташку, хвіст у якої, коли вона злітає, «горить» червоножовто-оранжевим полум'ям, — це горихвістка. Завдяки своєрідному забарвленню свою назву одержала зеленітка, яку ще називають лісовою канаркою. В її оперенні переважає зелений колір. Мешканка прибережних заростей синьогоріла носить на ший синій комірчик.

Надзвичайно красиві іволги. Родичі їх мешкають у далекій Африці, та й вони відлітають туди на зиму. Але там своїх пісень не співають і пташенят не виводять. А повертаючись додому в наші краї, коли дерева вкриваються оксамитовим серпанком молодого листя, їх мало хто бачив, але флейтові посвисту цих птахів чути всі, хто буває у весняному лісі. Прислухайтеся, і ви почуєте, що птах «виговляє» свою назву: «і-во-га-а», «і-во-га-а».

Мухоловка цілий день ловить мух та інших комах. Свігур прилітає з першим світом. Дрімлюга або співішка — нічний птах. Тому співати вважають, що він вдень спить, та й вночі його майже ніхто не бачив.

Подібно пояснюються і назви багатьох інших птахів.

М. ЛИТВИНОВ.

«ПРИРОДА: МИ»

ВОДОНАСОСНА СТАНЦІЯ СВІТЛОВОДОВОДНОГО ВОДОКАНАЛУ РОЗТАШОВАНА У МАЛЮВНИЧІЙ МІСЦИНІ НАД ДНІПРОМ. ЯКОСЬ ДО ПРАЦІВНИКІВ СТАНЦІЇ НА ПОДВІР'Я ВИПАДКОВО ПРИВІСАЛА ПОРАНЕНА ДІВКА КОЗЛЯ. ЇЇ ДОТЯГЛИ, ГОДУВАЛИ І ОДЖАВИЛИ. ВОНА НЕ ЗАЛИШИЛА СВОЇХ ПОВИХ ГОСПОДАРІВ. НЕЗАБАРОМ ДО НЕЇ ПРИЙМАЛИШЕЩЕ ОДНА КІЗКА — ІЇ ЗНАЛИ З КРИЖИНИ ПІД ЧАС ВЕСНЯНОГО ПАВОДКУ. З ТИХ ПІР ОБИДВІ ЖИВУТЬ НА ТЕРИТОРІЇ СТАНЦІЇ У СПЕЦІАЛЬНОМУ КУРЕНІ. ЛЮДЕЙ ТВАРИНИ НЕ БОЯТЬСЯ, БЕРУТЬ ІЖУ З РУК, ВО ВВАЖАЮТЬ ІХ СПРАВЖНИМИ ДРУЗЬЯМИ.

Фото А. ШАМАЛІ.

ЗНАМ'ЯНСЬКЕ МПТУ № 3

оголошує набір учнів на 1974 навчальний рік

- за спеціальностями:
- 1) штукатур-маляр-плиточник, облицювальник — строк навчання 2 роки;
 - 2) арматурник-електрозварювальник — строк навчання 2 роки.
- До училища приймають юнаків і дівчат віком від 15—17 років з освітою за 8—10 класів. Учні знахо-

дяться на повному державному утриманні, забезпечуються гуртожитком.

Особи, що бажають вступити до училища, повинні мати з собою такі документи: паспорт (або свідоцтво про народження); свідоцтво про освіту; довідку з місця проживання; довідку про склад сім'ї; довідку про стан здоров'я, форма № 286; чотири фотокартки, розміром 3×4 сантиметри.

Прийом документів з 1 лютого, початок занять з 1 березня 1974 року. Після закінчення училища випускники повсякчасно будуть на залізничному транспорті Одесько-Кишинівської залізниці та користуватимуться пільгами працівників залізничного транспорту: дворазовим безкоштовним квитком (один — на Одеській лінії, другий — на лінії СРСР), вугільною картою, гуртожитком.

Із заявами звертатись на адресу: м. Знам'янка, Кіровоградської області, провулок Свердлова № 4. Телефон: 20-75.

ДИРЕКЦІЯ УЧИЛИЩА.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2